U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Zdeňka Kühna a Ondřeje Mrákoty ve věci žalobkyně: **N. T. H.,** zastoupené advokátem Mgr. Ondřejem Fialou, Václavské náměstí 66, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí ze dne 8. 2. 2023, čj. CPR-2627-6/ČJ-2023-930310-V249, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2023, čj. 20 A 6/2023-33,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně přicestovala do ČR v roce 2008, o dva roky později jí byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. V roce 2017 požádala žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, nepředložila ovšem potřebné doklady, a to ani v dodatečné lhůtě. Řízení o její žádosti proto bylo zastaveno (proti zastavení řízení se žalobkyně bránila i u NSS, soud její kasační stížnosti nepřiznal odkladný účinek a následně ji zamítl rozsudkem ze dne 31. 3. 2023, čj. 8 Azs 168/2021-54). Po skončení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu měla žalobkyně v určené lhůtě vycestovat. To neudělala, proto jí byla uložena povinnost opustit území členských států EU, a to do 11. 5. 2022. Ani tu ovšem žalobkyně nesplnila. Dne 13. 7. 2022 se dostavila se svým zástupcem na pracoviště cizinecké policie; tehdy policie zahájila řízení ve věci správního vyhoštění. Rozhodnutím ze dne 9. 12. 2022 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na území EU po dobu dvou let a byla jí stanovena doba k vycestování v délce 40 dnů [§ 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR]. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí odvolala, žalovaná ovšem rozhodnutí v podstatě potvrdila (jen poupravila výrok). Proti rozhodnutí žalované se žalobkyně bránila u městského soudu, ten však její žalobu zamítl.

[2] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně kasační stížnost (nyní tedy vystupuje jako *stěžovatelka*). Zdůrazňuje, že v ČR žije již dlouho, má zde přátele a rozsáhlé

sociální a kulturní vztahy s místní čínskou komunitou. Ve Vietnamu už nikoho nemá. Stěžovatelce dále vadí délka vyhoštění, považuje ji za nepřiměřenou – svou pobytovou situaci aktivně a dobrovolně řešila.

[3] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje stěžovatelovy zájmy (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11–12).

[4] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti neuvádí, jaké důvody by měly svědčit pro její přijatelnost. Neoznačuje právní otázku, kterou se NSS dosud nezabýval, kterou NSS či krajské soudy řeší rozdílně nebo v níž je třeba učinit tzv. judikaturní odklon. Stěžovatelka ani netvrdí, že se městský soud bezdůvodně odchýlil od ustálené judikatury nebo že hrubě pochybil při výkladu práva. Nic takového nezjistil ani NSS.

[6] Kasační stížnost nereaguje na rozsudek městského soudu, v podstatě kopíruje text žaloby (a odvolání), uvádí jen velmi obecná tvrzení, neodkazuje na žádnou judikaturu. Městský soud se přitom námitkou nepřiměřeného dopadu správního vyhoštění na stěžovatelčin soukromý a rodinný život řádně zabýval (body 27 až 30 jeho rozsudku), a to z pohledu všech kritérií, která formulovala judikatura Evropského soudu pro lidská práva (shrnuje je třeba rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2013, čj. 8 As 118/2012-45, bod 22). Ve shodě s městským soudem NSS opakuje, že stěžovatelka v ČR žije sice již delší dobu, ovšem nevytvořila si tu pevnější vazby. Stěžovatelka je rozvedená, nemá děti, v ČR ani v EU nemá příbuzné (naproti tomu ve Vietnamu má několik sourozenců), o nikoho nepečuje, v ČR žije střídavě v bytech svých známých (na žádné adrese není přihlášena). Při tlumočeném výslechu, u nějž byl přítomen i její zástupce, stěžovatelka cizinecké policii sdělila, že v ČR nemá žádné kulturní nebo společenské vazby. Tvrzení, že má v ČR přátele a rozsáhlé sociální a kulturní vztahy s místní čínskou komunitou, uvedla až v odvolání, aniž ovšem vysvětlila, proč to netvrdila již dříve nebo jaké konkrétní vztahy má na mysli. Ve vycestování do Vietnamu přitom stěžovatelce nic nebrání, jen by chtěla zůstat v ČR, protože se jí tu žije lépe. Je také zřejmé, že stěžovatelka již dvakrát nerespektovala příkaz ČR opustit, a to nikoliv z vážných důvodů (uvedla, že cestovat nemůže, protože se jí po nehodě z roku 2004 točí hlava; ovšem to jí nebránilo v roce 2008 do ČR přicestovat a později i navštívit Vietnam). Proto městský soud nijak nepochybil (natož hrubě), pokud správní vyhoštění stěžovatelky označil za přiměřené.

[7] Stěžovatelce dále vadí, že se do ČR (a ostatních států EU) nebude smět dva roky vrátit. Zákon o pobytu cizinců stanoví v § 119 odst. 1 písm. b), že pro zde uvedené případy lze dobu, po niž nelze cizinci povolit vstup na území, stanovit až na 5 let. Toto ustanovení tak dává správnímu orgánu prostor pro správní uvážení, které je omezeno jenom maximální dobou zákazu vstupu. To, jak správní orgán se svým uvážením naložil, musí být zachyceno v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2017, čj. 10 Azs 137/2017-27, bod 14 a judikatura tam citovaná). Rozhodnutí o správním vyhoštění je v tomto směru řádně

odůvodněno. Stěžovatelka nerespektovala předchozí rozhodnutí, na území ČR pobývala (a podle svých slov i pracovala) bez oprávnění, se správními orgány ovšem spolupracovala. Proto jí byla doba zákazu vstupu na území stanovena v dolní polovině zákonného rozsahu.

[8] V této věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Městský soud nijak nepochybil při výkladu práva. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

[9] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle úspěchu ve věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51–53). Stěžovatelka úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2023

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu